

Τσοκαπούλου και με τοῦ κ. Σκήπη τὰ ἔμμετρα βρεφολογήματα.

Διὰ ταῦτα καὶ δι' ὅσα ἐν καιρῷ κτλ. οἱ «Ὀρεί» τοῦ κ. Μαλακάτη ἀπαλλάσσονται τῆς κρίσεως καὶ χαρακτηρίζονται ὡς βιβλίον ποῦ ἐβγήκε γιὰ νὰ διαδοθῇ, νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ μὴ λησμονηθῇ, ὅπως δὲν ἐλησμονήθηκα καὶ τὸ πρῶτον βιβλίον τοῦ ποιητῆ, τὰ «Συντριμμάτα».

Ὅσο γιὰ ἐπιθετο κομητικὸν, ἔδιν ἐπερίστερε κανένα ἀπὸ τίς ἄλλες ποιητικὰς συλλογὰς, γιὰ νὰ τὸ φορέσουν κ' οἱ φίλοις «Ὀρεί» καὶ νὰ σκεπάζουν τὴ γδύμνια τοῦ.

Α. Π. ΤΑΤΚΟΠΟΥΛΟΣ

ἙΡΜΑ ΚΑΙ ἩΜΕΡΑΙ

ΤΟ ΞΕΝΕΥΡΙΣΜΑ

Ἦ «Ἕλληνες ποῦ διαβάσετε κάθε μέρα ἐφημερίδες, ἐχορτάσετε ἀπὸ αἷμα τίς μέρες αὐτές κ' ἐνοιῶσατε μέσα σας νὰ ἐπαρρησιάζεσθε τὸ χτῆνος καὶ φοβούσασθε νὰ μολοῦναι σας σὺν τῆς θάλας ἢ σὺν τῆς τίγρης ἀπὸ τὴ μυρουδιά ποῦ σκυρπάει τὸ αἷμα στὰν χύνεται ζεστό; Ἐχορτάσατε σὺν Κανίβαλοι γύρω στὰ νεκρὰ σώματα ἢ ἀφαισίου ἀπαίσιον καὶ φοβερὸν κρᾶ-κρᾶ σὺν τὰ κορκία ἀπέναντι ἀπὸ τὰ ψεφίδια;

Νομίζω πῶς μποροῦν νὰ σὰς κάνουν τίς ἐρωτήσεις αὐτές. Ἐμμερὸς πῶς εἶναι πολὺ φυσικὸ πρᾶμα νὰ σὰς παρορμηθῇ μὲ θυμὸν καὶ μὲ κοράκια, γιὰτὶ ἀλλοῦς δὲ μπορεῖ νὰ ἐξηγουμέν ὅσα γράφθηκαν τίς μέρες αὐτές στὴς ἐφημερίδες. Ἄν οἱ διάφοροι κύριοι, ποῦ ἐσοδεύουν τόσον χαρτὶ καὶ μελάνι γιὰ νὰ γράξουν τίς ἐφημερίδες τῆς καὶ νὰ τίς ἐξαπολύουν, κάθε πρωτὸ ὅ ἄλλο τὸ «Ἕλληνικὸν γιὰ νὰ φωτίσουν τὴ κοινὴν γνώμην, δὲν σὰς ἐπαίμουν γιὰ αἰμοδοκία θερμὰ καὶ ὄνεια σαρκοφάγα, δὲ ὠδύρασαν τόσα καὶ τόσα γιὰ μερικὰ ἀνθρωπίνηντι πλάσματα, ποῦ ὁ νόμος τιμωρῶντάς τα τοὺς πῆρε τὴ ζωὴν. Ἄν εἶχαν ἄλλην ἰδέαν γιὰ τοὺς «Ἕλληνες, ποῦ διαβάξουν καὶ δὲ διαβάξουν, ὡς ὅτι γιόμειαν τίς ἐφημερίδες τῆς με κινιδοκίνας περιγραφὰς καὶ με εἰκόνες ποῦ συνταράζουν τὰ νεύρα καὶ κάνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ σκεπτεται ἂν δὲν εἶναι περισσότερο χτῆνος παρὰ ἄνθρωπος.

Ἦ ἡμεῖς νὰ ξέρωμε τί ἐξυπνοὺς μέσα στὴν ψυχὴ καθενὸς, στὰν διαβάξῃ τὰ τηλεγραφήματα ἐκείνα γιὰ τὸ κόψιμον τῶν κεφαλῶν, γιὰ τὸ τρέξιμον τῆς ζεστοῦ αἵματος, γιὰ τὴν ἄγωνα τῶν δυστυχισμένων πλάσμων, ποῦ ἀντεκρύβουν τὸ θάνατον, τὸ ἀνταρπάγμα ἐγνεῖ σὺν νεύρα καὶ τὸ σφίξιμον τῆς καρδιᾶς γιὰ νὰ τα πάω ὅλα αὐτὰ, νὰ τὰ πετάξω στὰ μούτρα τῆς δημογραφίας καὶ νὰ τίς πῶ :

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καθάρσιον σου ! Κοιτάξ' ἐπὶ καὶ ἄμωρ εἰς μὴν κρήναις τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ νεύρα ! Τί χρωστουθε τὸς κ' κοσμάκης νὰ περάσει μέρες

τῶμον καὶ ἥρτικας, καὶ νὰ νοιώσει τὰ νεύρα τοῦ νὰ ἐκκορδίζονται με θανατηφόρα ἀγῶνια, καὶ νὰ βλέπει μπροστὰ του εἰκόνες, ποῦ διώκουν τὴν ἡδυστία καὶ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς; Τί χρωστουθε νὰ τοῦ πετάξουν κατὰμουτρα ὅλο τὸ ξέραςμα τῆς ἀνθρωπικότητος καὶ τῆς ἀγριότητος ; Γιὰτὶ οἱ περιγραφὰς αὐτὲς δὲν ἐξέφυγαν καθόλου ἀπὸ τὴν ἀνθρωπικότητα. Ὅταν γιὰ θροφὴ σὺν πνέμα τοῦ ἀπαισιῶτος ἀνθρώπου, δίνουν ἄπειρες ἄγριες ἰστορίες καὶ τέτοιες εἰκόνες, ποῦ ὀργιάζει μέσα τους ἡ ἥρτικη καὶ βαρβαρὴ ἀπορία καὶ ἡ περιφρόνησις στὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀνθρωπικότητα εἶναι ἐκείνη, ποῦ στέκει περιήφανη γιὰ τὸ τέτοιον ἔργον.

Κανεὶς δὲ φαντάσθηκε τὸν ἄνθρωπον τόσον ἄγριον, ποῦ νὰ βροῖται χαρὰ σὺν λεπτομέρειας ἐνὸς θανάτου τρομακτικῆς καὶ σὺν ἀνθρώπινον τελειωμὸν ἐνὸς δυστυχισμένου κατὰδίκον. Κι' ἂν δὲν εἶχαν τὴν ἰδέαν ὅτι ὅσα γράφθηκαν ὅτι ἀχαλινώσαν τὸν κόσμον, δὲν ξέρω γιὰ ποιὰν ἄλλην ἀφορμὴν τὰ γράψαν ὅς αὐτὰ. Εἶναι τόσο ξενευρισμένους ὁ ὁμηγερινὸς ἄνθρωπος, τὸσον ἀπορροστικὸς. ποῦ δὲν ἔχει ἀνάγκη κ' ἀπὸ πολὺ γιὰ νὰ πέσει ἀπὸ τὴν ὁπωσδήποτε εὐχάριστον σωματικὴ καὶ ψυχικὴ του κατάστασιν εἰς μίαν ἀπειρὴ ἀπογοήτευσιν καὶ εἰς βαρύτερον ψυχικὴν ἰσχυρότητα. Ἐπῆραν ὁδὸν σὺν ἐφημερίδες τὰ ἄγρια κ' ἀρρωστίαρκα ἀναγνώσματα, ἀρκετὸ καιρὸ τώρα δίνουν κάθε πρωτὸ σὺν λαῷ νὰ διαβάξῃ—γιὰ δυναμωτικὸ φαίνεται—ἰστορίες ἥρτικας, αἵματος, ἀνόδια κακοεργήματα ἔξωθεν νὰ βάλουν ἀπέναντι κ' αὐτὰ καὶ τὸ μεγαλύτερον σιμῶν τῆς ἀνθρωπικότητος καὶ τῆς ἀνθρωπικότητος. Καὶ βροῖται τὸ κόψιμον τῶν κεφαλῶν τέτοιων δυστυχισμένων κακοεργῶν !

Ἐμμελῶς οἱ κύριοι αὐτοὶ ποῦ δὲν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἂν ἐκκολοφονήσῃ ἡ ἰδία ἰστορία. Τί περιμένουν πῶς δὲν βγεῖ ἀπὸ τῆς πόλεως; Ἄν κοιτάξω γύρω τους με λίγη καθαρότητα μάτι καὶ με περιότρην πόνον γιὰ τὸ λαόν, ὁδῶσαν ποῖα κατὰστασι ἐδημοσιεύσαν καὶ οὐκ ἔχον βέβαια ἀπὸ νεύρα τὸ πρόσωπόν γιὰ τὴν μεγάλην βλάβην, ποῦ κάνουν σὺν κατακακίῳ ὄντος. Γιὰτὶ ἔλα αὐτὰ σ' ἓνα τέλος ἀπέναντι : νὰ κάνουν ἀνθρωπικὴς ξενευρισμένους, ψυχρὴς ἀνθρωπικῶς, μυαλὰ ὡς λωμένα, πλάσματα ἀκριτὰ κ' ἀναπηρᾶσται. Ὅσο κακὸ γέννησιν ἔσκα γραμμὴς ἀνθρωπικότητας καὶ γυμνὰς ἀσυνέπειας, δὲν τὸ γέννησιν χίλιες ἄλλες αἰτίαι πῶς ἀδύναται.

Κι' ἂν δὲ τὸ νοιώθουν αὐτοὶ, ἄς τοὺς τὸ δείξωμεν οἱ «Ἕλληνες ποῦ διαβάξουν» ἄς τοὺς φαντάξωμεν :

— Φτάνει πῶς μὴς κάνετε νὰ μὴν ἐξέρωμε τί θέλουμε καὶ νὰ τρέμωμε, στὰν πῶντον ἐφημερίδων καὶ χίλιων. Εἰμότες ἀνθρωπικῶς κ' ἐμμερῶς. Κ' εἰμότες μερὸς ἐνὸς λαοῦ, ποῦ χρειάζεται καλὴτερη πνευματικὴ τροφὴ. Τὰ νεύρα μας θέλουν δυναμωτικὰ κ' ὄχι πράγματα ποῦ τὰ ἐκκορδίζουν !

ΔΙΕΥΚΡΙΝΕΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝ

μαρτα, βλέπει; ἡμέσως μὴ ταπεινῶσι καὶ μὴ σεμνότητι νὰ ταπεινῶσιν ἀπέναντι τοῦ. Μὰ ἡ ταπεινότης αὐτὴ καὶ ἡ σεμνότης φαίνονται ἡμέσως μόλις ὁ ἄνθρωπος ἀντιτίθεται τὰς πολυλογίας, ὁσὶν καὶ τὰ μαντῶλια καὶ τὰ ξεσκαστὰ κεφάλια ὅσων ἦσαν σὺν τῇ ἡλικίᾳ. Ἀγνώριστος γίνεται τότε. Τεντώνεται ὁσὶν, σκάνει τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του δείχνουν ὅλη τὴν καταφρόνιαν, ποῦ πρέπει νὰ νοιώθῃ ὅσων τῆς τάξης του μπροστὰ στοὺς γυμνὰς χωρικοὺς.

Γιὰ χατῆρ τῆς μέρας—εἶναι Κυριακὴ—ἔ ἄν τρεῖς ἄντρες πορεύσῃ νὰ γιορτινὰ του. Ἐνὰ ἀκριβοπληρωμένον παλὸν με κίτρινα κοκαλένια κομπὴ καὶ γυμνὰ πῶς πᾶν καὶ θεοράτες γαλῶσαι, ἀπὸ κείνης ποῦ φοροῦν μονάχα οἱ ποῦ πρακτικοὶ καὶ οἱ ποῦ καλοζωῶμενοι ἄνθρωποι, ἐκεῖνοι, ποῦ ἔχουν ἀπόρητον πῶς δυναμωμένον τὸ ὀρθοπεδικὸν τοῦ ἀσθενήματος.

Τὰ μεγάλα τεμπέλικα μάτια του κοιτάζουν κατὰ τὸ εἰκονοστάσιον καὶ ὁ ἄνθρωπος ἄντρεῖ; βλέπει τὰ γυμνὰ πῶς πᾶν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἐκκλησιαστικὸν νὰ σβῶσι τὰ κεφάλια, τὰ μαυρισμένα τραπεζῶνια, τὸ λωμένον καὶ ξεδαμνὸν χαλκὸν, τὸν ψάλλον Λοπούχου, ποῦ τρεχάτος βγαίνει μ' ἓνα πρόσωρον σὺν χέρι. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγὼ ἰδοὶ χίλιες φορές καὶ πᾶ

ΚΑΛΗ ΨΥΧΗ

(Τοῦ Burns)

Γιάνν μου, ἀγάπη μου Γιάνν μου, σὺν πρωτομύρισμα θυμῶν, σκουρὰ ἔχει μάδρα σὺν κορμῶν σὺν δαδωμένην κεφαλῇ σου. Τώρα σὺν γιάλινε ἡ κοινότης, με λίγες τῆς πλουμισμένην μα τοῦ ἡεὸς ἡ ἐξὸς σου μένει, Γιάνν μου ψυχίτα.

Γιάνν μου, ἀγάπη μου Γιάνν μου, μὰζι ἀνεβήκαμε τὴν πλάτην. Γιαννοῦν μου χρυσὸ πικράδι καὶ φάγαμε ψωμὶ κ' ἄλτι. Μὰ ἡ θύρα, Γιάνν μου, σὺν σιμαίνε, καὶ κούστα κούστα ἄς κατεβῶμεν, σὺν ῥίξῃ, φῶς μου, ἀγκαλιασμένοι νὰ κοιμηθῶμεν.

ΑΔΕΣ. ΠΑΛΛΗΣ

ΑΕΡΟΛΙΘΟΙ

⋮

Ἐμμερὸς ἀπὸ τοῦς μὴ ἀπελπισθέντες διὰ τὸ ἡμετέρον. Ἦσος δὲν ἡμέρον κατὰ τὴν χίλιαν μας. Ἀλλὰ ὁ φίλος μου ὁ Γιάννης ἔρχεται καθημερινῶς καὶ μὲ τὰ ἀρσενικά, ἔφ' ὅς ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν προτήκοισαν πείσαν καὶ ἀντιλήψην. Ἐμμελῶς ὅν ἐν πρῶτον.

Ὅτι δὲν χωρίζομεν κατὰ τὰ γενὰ καὶ τὰ εἶδη. Ἀρκαζῶ, ὅτι τὰ γενεὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κατὰ τὰ ὅποια ὑπάρχουν παντοῦ, τὰ κολλῶμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους. Σὺν τῆς μπάρας ποῦ οἱ ἄλλοι, καίτοι εἶναι παγκοσμίως χορταῖς, νομίζεις ὅτι οἱ μὲς ἐξήγησαν νὰ κολλήσωμεν τὸ σῆμα τῶν καὶ τῆς εἰπαν κέρματα ἑλληνικά.

Ἀλλὰ πῶς νὰ ἀποδείξω τὸ διατὶ δὲν ἀποδείξωμαι : δὲν μπορῶ νὰ στηρίξω εἰς καὶν φωνήν τελεῖται. Ἀρκα εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας, χαντακώμεται. Τότε ἐν τῷ ὅλῳ παρῶν τὸ εἶδημα. Πῶς καλὸ !

Ἀλλὰ καὶ ὅσους πρέπει νὰ τυχερῶν ὡς πῶντον το Ῥωμῆος μὲ ἄλλα κράτη, ὅτε πῶντον εἰσέλθωμαι εἰς λεπτομερείας. Ἀλλοῦμον !

Τότε ἂν δὲν μπορῶ νὰ ἀποδείξω τὴν ἰδέαν μου, διαπισθῶμαι ὅσων ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιπλάττωμαι. Πῶς καλὸ ! Ἀλλὰ σὺν τῇ μου οὐραϊκῇ ἡ Ἀνταρτῆς.

— Δὲν σέβηκα μὴ ποῦ ἀπὸ ἰστορικῶν εἰσῆς ἀποδείξω, καὶ ἐνὶ διανοῇ, παρῶνται, ἔχουν ἀπῆλται καὶ νομίζεις ὅτι ἡ πρᾶγμα ἔχουν ἔσκα ἑμὸν ἑμὸν ἐπὶ εἶται ἔσκα. Ἀλλοῦμον, ἔσκα εἶται καὶ τῶν εἰσέλθωμαι.

Ἀλλὰ ἐνὶ αὐτῇ πῶντον δὲν εἶναι ποδολογικὴ κατῆλται. Ἐμμερὸς, μὲ τὴν εἰσέλθωμαι πῶντον τοῦ κατῆλται.

ἔχει σὺν τὰ πέντε δάχτυλα τοῦ χερσὶ τοῦ. Τοῦ μόνου ποῦ τοῦ κάνει ἐντύπωση γιὰτὶ δὲν το εἶδε ποτέ; του, εἶναι ὁ πᾶτερ Ἰρηγόριος, ποῦ θυμῶντος ἀνεδοκατέβαζε τὰ πρῶτα καὶ ἐγνεῖρε μὲ κομποῖν.

— Ποιανὸν τάχατες νὰ γνέψει κατέπεται ἡ μπαζάλης. Μὰρ σέβησε καὶ τὸ δάχτυλον καὶ χτῆ πῶς τὸ πόδι... Τὶ νὰ τρέξῃ, ἄναγξ Περσῆς; Ποιανὸν τάχατες νὰ γνέψει :

Ὁ ἄνθρωπος ἄντρεῖται κοιτάζει γύρω του καὶ δὲ βλέπει κανένα Μονάχον σὺν θύρα φαίνονται μερικῶν, ποῦ ἀργῶσαν νὰ βγαῖν, μὰ κ' αὐτοὶ ἔχουν γυρισμένη τὴν πλάτην κατὰ τὸν παπᾶ.

— Ἦλα τὸ λοιπὸν, ἀπὸ πᾶς φωνάζουν ! Τὶ τῶς καὶ σὺν κομπῶντος ; — ἀκούει τὴ θυμῶντος φωνὴ τοῦ πᾶτερ Ἰρηγόριος. Ἐστὴν τὸ λέω.

Ὁ μπαζάλης κοιτάζει τὸ κατωκάκινον ἐπ' τὸ θυμῶντος τοῦ πᾶτερ Ἰρηγόριος καὶ τότε; μόλις νοιώθῃ πῶς καὶ τὸ ἀνεδοκατέβαζε τὸν φωνῶν καὶ τὸ σῆμα τοῦ δάχτυλου γίνονται γι' αὐτόν. Ἀνταρτῆς, ἀρῆναι τὴ γωνίαν τοῦ καὶ σιμῶν τὸν παπᾶ.

— Ἦσος, ἄντρεξ ἄντρεῖται, εἰρήνητες νὰ κείναι μνημόσυνον; ποῦ καὶ ὁ παπᾶς, κοιτάζοντας θυμῶντος τὸ ἰδριμένον καὶ παχουλὸν πρόσωπον τοῦ μπαζάλης.

ΑΝΤΑΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Ἦ λειτουργία μόλις εἶχε τελειώσει στήν Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Ὁδηγητρῆς, τὴ μοναδικὴ Ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ Βέργου—Ζαπρούδην. Ὁ κόσμος κάνει τὸν τελευταῖον σταυρὸν τοῦ καὶ τραβᾷ κατὰ τὴ θύρα.

Ἀζίντης, σὺν κορμῶντος σὺν ὅλῃ του, μένει μονάχα ὁ μπαζάλης ἄντρεξ ἄντρεῖται, ἔσκα ἀπὸ τοῦς προβόχοντας τοῦ χωριοῦ. Ἀκουμπισμένος σὲ μὴ γωνίαν, κοντὰ σὺν χορῷ, φαίνεται σὺν κατὶ νὰ περιμένῃ. Τὸ φρεσκοζυρισμένον καὶ παχουλὸν τοῦ πρόσωπον, ἀλλοῦμον ἀπὸ τὰ σπῆρα, ποῦ εἶχε κάποτε, δείχνει διὰ διαφρονητικὴς καθολογικῆς ἐκφράσεως, σύμφωνα μὲ τὸ μέρος ποῦ κοιτάει ἂν εἶναι εἰκονι-

Ἐμπνέομαι ἐκείθεν. Αἱ ἐπιστῆμαι, αἱ κοινότητες τείνουν πρὸς τὸ καλύτερον βλέν. ἔρα καί...

Πάνε καλά! Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σχέση με τοὺς Ρωμιοὺς! ἡ γενικὴ πρόθεσις δὲν ἀντανάγκη πάντοτε...

Καὶ ὅπως εἶπες πέρα πάνω...

Τότε πλὴν ἐξεργάγη ὡς ἀρρέλως πίκτων εἰς αἰθρὸν βρῆξον:

«Ἢ καὶ αἰεὶ δὲν θά κολλᾷτε τὰ γενικά κακὰ τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὴν σάλας τῶν Ρωμίων, ἢ κ' ἐγὼ δὲν θά παύσω νὰ φορτίζω εἰς τὴν ῥάχιν τῶν τὰς ἐλπίδας ἐκ τῆς προόδου τοῦ κόσμου!»

Εἰς ἀναζητήτων εἰδοποιεῖ διαφορὰς.

Ἦν Νέξ-Πάλε. Σὲ χαιρετῶ.

CONSTANS

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

I.

Κορίτσι μου, μὴν πᾶτε ποτὲ σὰς ἐς τὸν καθέβηται, 'κεῖ μέσα πάντα πέφτει τ' ἀγγίστρι τοῦ διαβόλου!

Κορίτσι μὴν κοιτάτε, τὰ λούδια, τὰ στολίδια αὐτὰ 'ναι τὰ παιχνίδια παιδιῶν, ὅλου κ' ὅλου!

Κι' ἂν τύχῃ παλιόκαρι κανένα ὅρι κοιτάξῃ, λογάκι μὴ πετάξῃ, ἄλλοι σὰς! ἄπ' τὴ χεῖρα.

Αὐτὰ κάθε γρηούλα... φωνάζει πού καὶ ποῦ, μὰ 'γώ... τὴν ὀλεσθεῖς υἱοὺ μὲ τὰ σταφύλια!

II.

Τὰ χεῖλάκα σου φιλοῦσαν ὅλοτε, τὰ δροσερά, κ' ἀγγελοῦδι, μὲ φτερά, μαγεμένο σ' ἐκαλοῦσαν. Τώρα βλέπουνε τὸ στόμα, τὸ χλωρό καὶ σουφρωμένο, κ' ἀγγελοὶ δὲν ἀκόμα... ἄπ' τὴν κόλασι περμένο!

JUDAS EURANT

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ:

•Τ' ἀποκαλυπτήρια τῶν λογίων μας (Συνέχεια καὶ τέλος).

— «Ἐννοουμένην ἐν τῇ τῇ» ἄλλω;» [ἄρρη τοῦ κ. Γ. Γ. Σταυροπούλου].

— Ποίημα τοῦ Henri de Kermier (Μεταφραστὴ τοῦ κ. Σταύρου Σταλάκη).

— Τραγούδι τοῦ Μαλακίου

— Ναί.

— Τότε θὰ πῇ πὺς σὺ τῶν γραφῶν αὐτῶ; 'Ἢ; Καὶ ὁ πάτερ Γρηγόριος θυμωμένος τοῦ φέρνει κοντὰ στὰ μάτια ἕνα χαρτάκι. Καὶ στὸ χαρτάκι αὐτό, ποῦ μαζὶ μὲ τὸ πρόσφορο εἶχε φέρεῖ ὁ Ἀντρέας Ἀντρέιτς, ἦτο γραμμένο μὲ μεγάλη, μεγάλη γραμμάτι.

«Ἦ γὰρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ Μαρίας».

— Ναί, ἐγὼ τῶν γραφῶν. ἀπολογεῖται ὁ μπακάλης.

— Καὶ πὺς τὸ λήγεις νὰ τὸ γράψῃς αὐτός; φθυρίζει σιγανὰ ὁ παπὰς καὶ μεσ' τὸ φθυρίσμα τοῦ ἀκούεται ὁλος ὁ θυμὸς καὶ ὁλος ὁ τρόμος τοῦ ἐννοεῖται ἡ ψυχὴ του.

Ὁ μπακάλης τὸν κυττάζει σὰν βλάκας δὲν καταλαβαίνει τίποτε καὶ ἀρχίζει νὰ φοβάται: ποτὲ δὲν θυμάται νὰ μιλῇσες εἰς τὸν πάτερ—Γρηγόριος μὲ τοὺς προδρόμους τοῦ Πέτρου—ἡ Παρούδα! Κυττάζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ σιωποῦν.

Τὴν μεγάλῃ εἶνε ἡ στενοχώρια τοῦ μπακάλη ποῦ τὸ παχουλὸ του πρόσωπο, ἀρχίζει νὰ ἐκπλύνεται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σὰν τὸ πρόβρι ποῦ τὸ χύνει χάρου.

— Πὺς τὸ λήγεις; ξαναρωτᾷ ὁ παπὰς.

Ο., ΝΟΥΜΑΣ., ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΕΙΤΑΙ: Στὴ κώσικα τῶν πλατειῶν Συντάγματος, Ὀμονόας, Ἐποικιογείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρείου), Σταθμοῦ Ὑπογείου σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια).

Στὸν Heigard Markt, Ἐφ. Β. Τσαγγαρί, ὁ «ΝΟΥΜΑΣ» δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρχίες καὶ τριμήνους συνδρομητές, μὲ δυὸ δραχμὲς προπληρωτέας τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΕΤΡΙΑ

καὶ αὐτὴ τοῦ Δελιγιαννικοῦ κόμματος. Νὰ νομίζουν ὅλοι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ καὶ νὰ κάνουν πὺς τὸ πῖ σ τ ε ῖ ο ὗ ν μιλᾷστε, πὺς οἱ ἀντιθετοὶ τοὺς διασπαθίζουν τὸ δημόσιο ἢ τὸν Δημοτικὸ πλοῦτο καὶ πὺς πρέπει νὰρθοῖν αὐτοὶ στὰ πράγματα γιὰ νὰ παύσῃ ἡ διασπαθίσις.

Μὲ τέτοιο πρόγραμμα ἐκλογικὸ ἐξεσπῶσσε καὶ ὁ Δελιγιαννικὸς κόμματος ἡσυχῆς μὲς κ. Κώστας ὁ Ἀγγελόπουλος. Μὲ πρόγραμμα ἀντιδιασπαθιστικό. Νὰ σώσῃ τὸν Δημοτικὸ πλοῦτο τὸν ἀγρίως διασπαθιζόμενον. Νὰ μὴς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς διασπαθιστάς. Νὰ τοὺς διασπαθίσῃ ὅλους πέρι πέρα. Ὁρατοὶ τὸ πρόγραμμα, ρονκετοειδές, καὶ παχὺτάτα τὰ λόγια, σὰν γουρουνόπουλα. Ἀλλὰ στὸ βάθος, τίποτε. Ἡ μὲλλον μὴ τερματίζῃ μπουρμπουλῶν, ἡ ὅποια δὲν λείπει ἀπὸ κανένα προεκλογικὸ πρόγραμμα εἴτε ὑποψήφιου δημάρχου, εἴτε ὑποψήφιου βουλευτοῦ, ὅταν μιλᾷτε ὁ ὑποψήφιός αὐτὸς τύχη νὰ εἶνε καὶ Δελιγιαννικός.

Καὶ ἡ χιμικὴ ἀνάλυσις τῆς μπουρμπου...

—Τί... τί πράμα; ρωτᾷ καὶ ὁ Ἀνδρέας Ἀντρέιτς μὴν καταλαβαίνοντας.

—Καὶ δὲν τὸ νοῶναι; φθυρίζει ὁ πάτερ Γρηγόριος καὶ σὰν σαστισμένος κάνει ἕνα βῆμα πίσω καὶ χτυπᾷ τὰ χεῖρά του.

Τὶ ἔχει; ἀπάνω στοὺς ὤμους σου τότε; Κεφάλι ἢ τίποτε ἄλλο; Δίνει σημεῖωση καὶ τὴν φέρνει σ' ἄγιο μέρος καὶ γράφει: σ' αὐτὴν μιά λέξη ποῦ καὶ τὸν ὁρόμ δὲν κάνει νὰ τὴν λείει κανένας. Τὶ μὲ κυττάς; Τίχαιτε δὲν ξέρετε τί σημεῖωση ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη;

—Αἱ εἶνε γὰρ τὴν ἀσπὴ; φθυρίζει ὁ μπακάλης κοκκινίζοντας. Μὰ ὁ Θεὸς, μὲ τὴν θεϊκὴν του ἐσπλάγνια συγχώρησε μὴν ἀσπὴ... Τὴν πῆρε κοντὰ του, κ' ἐπειτα, κ' ἄπ' τὴ ζωὴ τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας φαίνεται τί σημεῖωση ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη μὲ τὸ συμπάδει... Ὁ μπακάλης θέλει νὰ φέρῃ καὶ ἄλλο ἐπιχείρημα γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ μὰ τὰ μπλέκει καὶ σκοπιεῖ μὲ τὸ μανὶν τὰ χεῖρά του.

—Ἔτσι λοιπὸν τὸ καταλαβαίνεις! ξεφωνίζει ὁ παπὰς χτυπώντας τὰ χεῖρά. Μὰ ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησε—καταλαβαίνεις; ἐσυχώρησε καὶ σὺ κατηγοροῦ; βρίζεις; ξεστομίζεις μὴ τρομερὴ λέξη καὶ γιὰ ποιὸν! γιὰ τὴν πεθαμένη τὴ θυγατέρα σου! Σὺ τὸ ξαναλέω Ἀντρέα, δὲν κάνει νὰ φιλοσοφῇς!

ἀθῶς:—Ὁ Δημοτικὸς πλοῦτος δὲν διεσπᾷσθη, ἀπλοῦστα διότι δὲν ὑπῆρχε Δημοτικὸς πλοῦτος, γιὰ νὰ διασπαθίσῃ, ὅταν παρίλαβε τὴν Δημαρχίαν ὁ κ. Μερκούρης. Εἶνε τόσο κοντινὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ποῦ ἐπέρασε ἀπὸ τότε, ὥστε ὅλοι ἐνοθυμώμεθα πὺς τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Δῆμος μας ἵπὸ ἐποφιν πλῆστεως εἶχε τὴν ἀξίαν Ἀργεντινῆς δεκάρας, τὸν ἐκυνηγοῦσαν δὲ οἱ δανεισταὶ τοῦ μὲ τέτοια λύσσα, ὥστε λίγο ἐλάττω νὰ τὸν κερῆξουν καὶ σὲ κατὰστασι πτωχεύσεως. Ἦδὲς κατῳρώθηκε τότε, μέσα σὲ τριάντη χρόνια, ἀπὸ μουφλοῦζέμενος Δῆμος ποῦ ἦταν, νὰ γίνῃ τέτοιος, ὥστε νὰ τὸν παρακαλοῖνε ὅλοι νὰ τὸν δανείσουν, ῥωτίστε τὴν κ' Κωσταντὶνὴ νὰ σᾶς τὸ πῇ.

Ἀν ῥωτίστε τὸν κ. Μερκούρη, τέτοια ἀπάντησι, ἀπάνω κάτω, θὰ σᾶς δώσῃ:

—Ἀν εἶχα τὸ μαγικὸ ριῦδι τοῦ Μωσῆ στὰ χεῖρά μου κ' ἂν εἶχα τὸ θεϊκὸ χρίσμα νὰ πίνω χῶμα καὶ νὰ γίνεσαι χρυσάφι, θὰ σᾶς ἐφτεῖνα τὸ Δῆμο ἥπως τὸν ὄνειρο πὺς ὁ λ ε ῖ ὁ πανίσχυρος ἀντιπαλός μου. Ἦγώ ὅμως μὲ τὰνθρώπινά μέσα ποῦ ἡμποροῦσα νὰ διαβῶ καὶ μ' ἄλλη τιν ἀνειπαλιτευτικὴ φλυαρίαν τοῦ κ. Καλλιόπην καὶ τῶν περισσοτέρων συναδέλφων τῶν, κατῳρώθηκα κατὰ νὰ κέρω ποῦ δὲν τὸ ἔκανα ἂν οἱ προκάτοχοί μου, καὶ κατῳρώθηκα τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, νὰ ξεμουφλοῦξω τὸ Δῆμο καὶ νὰ τὸν φέρω σὲ μὴ τέτοια ἀνθρώρ κατὰστασι ποῦ νὰ κατῳρτεῖται κ' αὐτὸν τὸν κ. Ἀγγελόπουλον ἦταν μεθύριο τοῦ τὸν παραδώσουν οἱ χιλιάδες τῶν θαυμαστῶν τοῦ καὶ τῶν ἀφῳτισμένων φίλων του!

Τὴν τελευταία φράσι, νὰ εἴθε ὑπερῆδαιος, πὺς δὲν θὰ κατῳρώσῃ νὰ τὴν ἐκστομίσῃ ὁ κ. Μερκούρης, χωρὶς νὰ χιμωγελάσῃ ἐκφραστικῶτα.

Ο' ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ.

τῆς Βραζιλίας ἀναδημοσιεύων ἐπὶ: στίχες του, ὡς κῶνον ἄρθρον, ἕνα ἄρθρον τοῦ «Νουμά» ἐπιγραφόμενον «Ἐνα κόμμα δίχως ἀρχηγὸ» προσθέτει καὶ τὰκόλουθα, τιμητικώτατα γιὰ τὸ φύλλο μας:

«Ὁ ἔγκριτος συναδέλφος «Νουμάς» περὶ οὗ καὶ ἄλλοτε εὐφρονον μνησὶν ἐποιήσαμεθα ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, τοῦ ὁποῦν τὰ ζου-

Ναί, δὲν κάνει! Σὺν σούδινας ὁ Θεὸς μυαλό καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ διευθύνεις, πῶπαινε καὶ μὴ κάνεις τὸν ἔξυπνο.

—Μὰ αὐτὴ, πὺς τὸ λένε... μὲ συγχωρεῖτε, ἦτανε θεατρίνα! λέει στενοχωρημένος ὁ Ἀντρέας Ἀντρέιτς.

—Θεατρίνα! μὰ ὅ,τι καὶ ἂν ἦτανε, ἀφοῦ πέθανε πρέπει νὰ τὸ ξεχάσεις, καὶ ἄχι νὰ τὸ γράφεις σὲ σημειώσεις!

—Μάλιστα ἔχετε δικαίω λέει ὁ μπακάλης.

—Ἐπιτίμιον θέλεις—βροντοφωνάζει ἵπὸ τὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ ὁ διάκος κυττάζοντας περιφρονητικὰ τὸν Ἀντρέα Ἀντρέιτς, ὁ ἔπαυσε εἶσι τίς φιλοσοφίες! Ἢ κόρη σου ἦτανε ξεκουσμένη θεατρίνα. Ὅταν πέθανε ὅλοι οἱ ἱερμερίδες τῶν γραφῶν... ἢ χυροῦσσε!

—Αὐτὸ βέβαια... ἀληθινὰ... μπουρμπουρίζει ὁ μπακάλης, ἡ λέξη δὲ στέκει, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἔκανα γιὰ κατηγορίαν πάτερ—Γρηγόριε, ἤθελα μόνο νὰ τὸ βλέπατε γιὰ νὰ ξέρετε γιὰ ποιὸν νὰ παρακαλεῖτε. Μήπως δὲν γράφουν διάφορα ὀνόματα ἄξια σὰν νὰ ποῦμε τὸ βρέφος Ἰωάννης, ἡ πνιγεία Πελαγία, ὁ στρατιώτης Γρηγόρης, ὁ σκοτωμένος Πούλος καὶ ἄλλα πολλὰ;... Ἔτσι ἤθελα κ' ἐγώ...

—Δὲν στέκει, Ἀντρέα! Ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχω-

μερά και νευρώδη άρθρα έμπνέονται πάντοτε από ανεξάρτητον φρόνημα και βαθείαν τών πραγμάτων άντικληψιν, εις τὰ τελευταίον φύλλον των δημοσιεύει κύριον άρθρον αναφορικώς των εν 'Ελλάδι τελευταίων πολιτικών γεγονότων, διερ χαρίν τών άληθειών τας όποιās έμπεριέχει σπείδωμεν νά μεταφέρωμεν εις τας στήλας βεβαιούντες ότι θα εύχαριστήσωμεν τούς άνογνώστας μας, διότι γνωρίζομεν ότι αι αύται ιδέαι άνικροταύται και παρά τοις έξω δημογενέταιν, ετινεις μακράν τών κομματικών παθών εύριτκόμεναι κρίνουνσι πάντοτε τά εν 'Ελλάδι πράγματα από ύψηλοτέρας 'Εθνικής άποψέως».

ΤΗΝ ΕΙΧΑ

Ιδθ γυή πρώτη φορά έν άπόγευμα άνοιξιάτικο. πάνε δυο τμήν χιώνει από τότε, από ύπόστεγο τοῦ 'Εθν. Γυμνασιακού Συλλόγου. Μιά νύκτ' βροχόβου ήδρόμης επίπνυται δέντρον τοῦ Βασ. περιβόλου και κατάβρεχε άλλωρ τήν εδούλωση αύλή τοῦ Συλλόγου, όπου έπαιχτο τήν ήλλη μέρα νά γίνουν οι άγώνες των κομματιών.

Ήταν μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου και μέλος τής έπιτροπής των άγώνων, και μίς έξηγοῦσε μέ άγγλική γλῶσσά του μέ ζρηενή έξαστομά ήτα τή εἶδη τής Γυμνασιακής, και μέ φαντασιωπό άγιο μίς 'μυλοῦσε γυή τήν έθνική ήρωϊκία τοῦ θάλας αν κατορθωθῇ νάκαταύσων οι 'Ελληνοποῦλες τήν Γυμνασιακή.

Τά δυο κομματικά τής εγυμναζούτσουσιν έκεί σιμά της, από δόξα, και τά κυμαίνονε — και τούς άξίζει να τά κυμαίνω, τή δυο χειρομάνει κομματικά με τά πλοισκά τους κορμύκια ποῦ τά χροασοῦνται στή Γυμνασιακή.

Όταν έμαθα τήν καταγωγή της, ύταν μου είπαν πως καίγεται από τήν μεγάλη οικολογία των άδελφών Ρίλλη, ποῦ έμυονε τό 'Ελληναῶν όνομα στήν ξενητιά, και ότι άντεράφηκε στήν Άγγλία, δέν έπιστάθηκα καθόλου.

Από τέτοια οικολογία, είπα, και με τέτοια άνωμορφή, έτσι έχεσε και νύνη, όπως τή έρανέστησκα και όπως τήν έχεστέσκα τότε, από τίς στήλες τής έφημερίδας ποῦ έγραφα: Μιά 'Ελληνοπούλα δηλ. τιμημένη, μιά από τίς σπάνιες κα' από τίς άνερεμένες ποῦ μίς χειρίζονται γυή με μίς φιλίζουσιν μη-εφ'ος και σ' υζ' γ' υ υ υ, ποῦ ήτο πύνη και χέ-

ρονται από τή χώρα με τήν ήνετοφρανεζική άντατροφή ποῦ δινουμε στα κορίτσια μας.

Όσες φορές τήν ήβλεπα από τότε και πέρα τήν εγυμναζή δέσποινα. Άγγλική Π. Κουντουριώτη από δρόμο, τήν έχειροτοῦσα με σεβασμό και λυπηθίκα κατάκαρδα ποσυχίς ποῦ έμοῦα τών άπροσδόκητων θανάτου της.

— Μία 'Ελληνοπούλα. ήπα, μίς χάθηκε. Κ' ε-χουμ' τόσο λίγες !...

Μ' ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ

δικαιολογημένο έμάθαμε πως θ' άρχισή νά βγαίνει από τά τέλη τοῦ Αύγουστου μιά καινούργια έφημερίδα. «Τά Νέα» διευθυνόμεν' από τούς κ. κ. Γεώρ. Βουτσινά και Γερ. Ρίλλο.

Κ' οι δυο, δημοσιογράφοι πρώτης γραμμής, με μόρφωσι, με χαρακτήρα, με ζωή και με τήν ήγαθή πρόθυνη νά εργασθών γιά κάποιον σκοπό εύγενή κα' ήν νά προσθέτουν άλλη μιά έφημερίδα στίς τόσες ποῦ ύπάρχουν κα' εύκαλώς, ύπό τής ακολοφωρίας έργάζονται.

Τό 'Ελλ. Αιγισιον τούς γνωρίζει και τούς δυο εύγενείς ήγωνιστάς τής πέννας και τούς περιβάλλει με τήν ήμέριστη έκτίμησή του. Κι' οι δυο στήν πρώτη γραμμή πάντοτε έπολέμησαν, κα' οι δυο μέπτοχ'α έσημαίονταν έως τώρα τό δρόμο τους.

Γιά τόν πρώτον ιδίως, τόν κ. Βουτσινά, έχει κανείς πολλά νά 'πῃ και τιμητικά και διδακτικά. Ήρσαν ήλίκη τόν έάλεσαν άνερωθότη ένα ρήλλο τοῦ ψυχρακρόσσε, νά τού δώσῃ ζωή, νά τή τώση από βίβαν θάνατο. Όλοι παρεκλουήθησαν τού: ήγώνες του και σε λίγο όλοι έχειροκροτήσαμε τό ήρίανό του. Οι «Καιροί» σ'α θανματογράφ' χέριν τοῦ Βουτσινά έπῆσαν: άπάντι τους κα' από τρεμολιερδές γέρονε μετ'απορρόθηναν, σάν τόν Φάουστ, σ' όνους γεμάτους παληκαριά και ζωή. Τό θάνατο εἶνε από αείνα ποῦ δέν λησμονούνται γρήγορα, κα' αν γραφῇ ποτέ ή ιστορία τής 'Ελληνικής δημοσιογραφίας, τό θάνατο αυτό θα καταλάβῃ τήν πύδ τιμητική θέσι.

Σήμερα κ' Βουτσινά, όρι γιατί τό θέλησε αυτός, άλλ'α γιατί τό 'θέλεισεν ή πύδ άρχα ήγωνα μισόνη, αναγκάζεται νά ριχτῇ σέ καινούργιους άγώνες, ποῦ κοστίζουν πολύ, παρά πολύ—αχ! μόνο όσο από μακρὰ βλέπουν τήν δημοσιοργία μίς έφημερίδας, τούς νομίζουν τούς ήγώνες αυτούς εύ-

κόλους και τριανταφυλλένους! — για νά δημοσιοργήσῃ καινούργια έφημερίδα. Καλά κα' τα πῆγε, άπό έται τήν παθάνουν ήτοι πρίν φτάσουν τή στίτι τους, κοιτάζουν νά φτάσουν τή στίτι τοῦ γελτονά τους, ή όποιος τίς περσότες φρε: άντι νά ήτιμήσῃ τούς ήλτρονιτικόν ήγώνες τους, τούς άνταμείβει με τής ήγαστικής: τόν στέρχο. Ήος θ'α προαφή ή καινούργια έφημερίδα, κανείς δέν πρέπει ν' ήμπαλλάη. Μ' έτα Βουτσινά και μ' ένα Βόλο, κάθε δουλειά, γερή πάντοτε γίνετα.

ΕΝΑΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

αναγκάσθηκε νά μιλήσῃ λίγα χοντρα στήν Γεν. Γραμματεία τοῦ 'Επουργείου τής Δικαιοσύνης, και μέσα στο γράφετο του μάλιστα.

Ή παιδαρχία, θά πῇτε, πνει κατά διαβόου. Και δέν έχετε δίκιο. Όταν ή κατώτατη βροχίον τούς άνωτέρους, έχει δίκιο ή καθένας, κα' ή κ. Μερόπουλος περισσότερον άπο κῆθε άλλου ήγος εἶναι κα' 'Επουργός, νά μαχαίρει τήν πρώτη του ως «νευροσθ' και παρέρχονα».

Όταν όμως κα' οι άνωτέρου ήμεταλλεομένη τή δύναμη ποῦ τούς έδωκε ή Πολιτεία, μεταστρέφονται τούς κατωτέρους σάν πύνα σκαμνιά και τούς ξεκομπίζουν ποῦ: έδω και ποῦ: καί, για να κῆνουν τά κέρια τους και για νά βρῶνουν τό ήγχι τους, τό κομματικό ής έπ' τά πλείστων, τί θέλετε νά κάνουν κα' οι κατώτεροι; Να βρῶν τήν γλώσσα τους και νά ξεγκρουν κα' αὐτοί πως έρσαν νερά σπως όλ' οι άλλη άνήρωποι:

Ό κ. Μερόπουλος δικαιολογούται τόν Γεν. Γραμματεία εἶπε ότι γ'ήν ύπερρεσιακόν αναγκάζον έγινε ή μεταβολή τού κ. Καρβόνη.

Σάν να είπατε, βλέπετε τόση μορφή και να μη ξερωμε πόσο νερό σκαίνοναι αὐτοί οι άνυθεματισμένες ύπερρεσιακές ήγανες».

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

τά Κυθρη κα' άποδοκιμάζουν διαφοροτρόπως τόν έλέκτο τους κ. Στάη, για τό μεγάλο κακο ποῦ τούς έκαμε, ζητήτας νά καταρτήσῃ ένα κακο κακόν λόγων τήν έπισκοπή τους.

Ήταν, λέγον, συγκαταστήματα ή έσοτελαστία ποῦ έκαμαν τήν παραμένη Κυριακή κάτω στήν Πειραιά, στήν εκκλησία τής 'Αγίας Τρεχδος. Ή «Κυθηραϊκή» Αδελφότητα περιερίθηκε

ρήρει με πρόσεχε άλλη φορά. Τό σπουδαιότερο να μη φιλοσοφεί, άλλ'α νά σκέρτεται όπως όλος ο κόσμος. Κίμς δέκα μετάνοιες και πήγαινε.

— Καλά, λέει ο μακάλλης, χαρούμενος για τείλωση κα' τό δασκάλεμα και βρίσκοντας πάλι τήν περιφάνεια του.—Δέκα μετάνοιες. Πολύ καλά, καταλαβαίνω. Και τώρα, πάτερ, μιά παρακλήση ήρω... Έπειδή μ' έδον τούτο είμαι πατέρας: και αύτή όποιος και αν ήτανε, μου εἶνε μ' έδον τούτο κόρη μου ήθελα νά κάνω μνημόσυνο σήμερα.

—Α, αυτό μάλιστα πολύ όρωτο! λέει ο πάτερ—Γρηγόριος, γράζοντας τά ρόδα... Ήν' αυτό σέ έπαινω! Και εἶνε γατ... Πήγαινε τώρα! Αμέσως: θά βγώμ' με' έμετε.

Ό Αντρέας Αντρέϊτες ξεκινάει σοβαρός, κόκκινος και με κομποστασία περιφάνη στέκει στήν μέση τής εκκλησίας. Ό εκκλησιάρχης φέρνει ένα τραπέζακι με κόλλυβα και τό μνημόσυνο σέ λίγο άρχίζει.

Ή εκκλησία εἶνε βυθισμένη σέ σιωπή. Τίποτα δέν άκούεταί παρά οι φαλμαδίες και ή μεταλλική ήχος τοῦ θυματό. Αίπλα στόν Αντρέα Αντρέϊτες στέκουν ή εκκλησιάρχης Ματθαίος, ή γρηγ'α μαμή Μακαρίεβνα και ή κουστός γυός της Μίτση. Άλλοι: δέν εἶνε. Ό ψάλτης ψέλλει άσχημα, και μιά βχθεϊά άνοστη φωνή, τό ψάλσιμο όωας και οι λέξε,

εἶνε τόσο πένθιμα, ποῦ ή μακάλλης λίγο—γάνει τήν περιφάνεια και τήν σοβαρότητα του και βυθίζεται σέ σκέψες. Θυμάται τή Μασούτκα του... Θυμάται πως γεννήθηκε, όταν αυτός ήτανε δούλος εις τούς ήφέντηδες τοῦ Πέτρου-Χαπροῦδη. Ή φασαρία τής χαντροδουλίας οὔτε τόν άφινε νά ήδῇ πῶς μεγάλωνε τό κορμίσκι. Τά χρόνια εκείνα ποῦ μεταμορφούνταν αύτή σ' ένα χαριτωμένο πλάσμα με κατά ξανθο κεφάλαι και μεγάλα σάν καπνί, μαλαγγολικά μάτια, έπέρασαν χωρίς νά κατάλάβῃ. Ή αναθυρη τής ήτανε αναθυρη ποῦ παίρνουν σόνηθα τά παιδιά των καλῶν δούλων. Οι ήφέντες, δέν είχαν τί νά κάνουν και τήν έραθαν νά γράφει νά διαβάσῃ και νά χροῖται. Αὐτός ο ήδιος δέν άνακατεβότανε σέ τίποτα. Καμιά φορά μόν'α όταν τήν συναντούσε πούθεν, εἶπε στήν σκάλα, εἶπε στήν αἰλή θυμάσε πῶς ήτανε πατέρας τής και προσπαούσε όσο μπορούσε νά τήν μάθει προσυχές και 'Ιερόν Γραφήν. Τό κορίτσι, όσον άσπνρό και σουρωμένο κα' αν ήτανε τό πρόσπομο, τοῦ πατέρας τής, τόν άκουε. Σίς προσυχές τίς έανάλεγε με γασμουρητιό, με όταν αυτός, ψευδίζοντας και προσπαθώντας νά βοή λείξε δουλειά, τής διηγότανε ιστορίες, ή μικρή γινότανε όλο αὐτίς. Ή φακ' ή Πισα ή τιμωρία των Σοδόμων και τά παθήματα τοῦ μ-

χρόν 'Ιωσηφ τήν έκαναν νά κτρινίσει και ν' ήναιε μεγάλα, μεγάλα τά όρωα γλανά της μάτια.

Γοτσερ, όταν έφυγε από τήν δουλειά και άνοιξε ένα μικρό μαγαζάκι, ή Μασούτκα έφυγε με τούς ήφέντες στήν Μόσχα... Τρία χρόνια πρὸ τού πῆλιν ήθελε νά τόν ήδῃ. Μόλι: τή γνώρισε τότε. Ήτανε μιά όμορφη γυναίκα με τρώπος και με ρούχα μαγ'αλς και τρανές κυρίες. Μιλοῦσε στήν πύδ καθαρή γλώσσα, τήν γλώσσα ποῦ γράφουν τά βιβλία, εκήπνις και κοιμώτανε ως τό μεσημέρι.

Όταν ο Αντρέας Αντρέϊτες τή ρώτησε τι δουλειά κάνει, αύτή τόν κοιτάξε πολμηρό σ'α μάτια και τού εἶπε: σέμια ήλιοσός». Μιά τέτοια εἰλικρινεία έφάνηκε στόν πρίν δούλο ή μεγαλειότητα αὐθάδεια. Ή Μασούτκα ήθελε νά κανηθῇ για τίς εἰπητίας της, με βλέποντας τόν πατέρα της, ποῦ εἶχε κοινότητες σάν βραχίμους άστακός, έσώπασε. Κι' ήμλιητοι χωρί: να κοιτάζει ή ένας τόν άλλο, έξήσαν ως τήν ήμέραν ποῦ έφυγεν αύτή. Τήν παραμονή τής προυγλίας παρεκάλισε τόν πατέρα της νά βγῇ μαζ'α τής περίοτα. Όσο και αν τού παύονταν άσχημο νά περπατῇ μέρα μεσημέρι μπρος τά μάτια τόσοσ ήμου κόσμου με μιά απαλοθεατρίνα, δέν μπόρεσε ν' άρνηθῃ...?

—Τί θαυμάσια μέρη ποῦ έχετε! έλεγεν αύτή.

σύσσωμος σ' αυτή, όλων δὲ τὰ μάτια ἐπλημμύρι-
σαν ἀπὸ δάκρυα, ὅταν ἀνέβηκε στὸν ἀμβωνα σε-
μνὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ Ἐπίσκοπος Κυθήρων κ.
Εὐθ. Καθβαθὰς καὶ δὲν ὤρμησε γιὰ τὸν κ. Στάη,
ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλου χριστιανικοῦ θέματος.

Οἱ Κυθηριοί, κάτω στὴν πατρίδα τους, ἐσώρια-
σαν πέτρες κ' ἐκάναν ἀνάθεμα κατὰ τοῦ βουλευτῆ
τους. Τὸ ἀνάθεμα ποὺ ἔχ' τὴν συγκίνησή θά εἶναι
τὸ ἄλλο, ποὺ τοῦ ἐτοιμάζουν, γιὰ μεθαύριο ὅχι μὲ
πέτρες ἀλλὰ μὲ μαύρα σφαίριδια.

Τέτοιο ἀνάθεμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, τοῦ ἀξίζει
τοῦ ἀναμορφωτῆ τῆς Παιδείας καὶ τοῦ Κλήρου μας.

ΜΠΡΑΒΟ

στὸν κ. Ὑπουργὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Μὲ τὸ νὰ
διορίσῃ τὸν ἀρχιμανδρίτη κ. Πανάρετο Δουληγέρη
ἐχόμενῃ τῆς Πεντέλης, ἔδωκε κυριολεκτικῶς
τοὺς λύχους ἀπὸ τὴ μαντρί.

Μπράβο του! Δὲν ἔχουμε οὔτε τὴν παραμικρὴ
κρυψολογία πῶς ὁ ἐνάρετος καὶ δραστήριος ἀρχιμαν-
δρίτης, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἁγίους
εὐσυνειδήτους κληρικούς, θὰ κατορθώσῃ νὰ ὀχι-
νῶνυσῃ τὴν Μονὴν στὴ περιωπὴ ποὺ πρέπει νὰ
βρίσκεται κάθε Μοναστήρι—ἐν ὅσῳ τοῦλάχιστον
δὲν ἀποφασίζεται ὅλων πέρα πέρα ἡ κατάργησις—
νὰ τὴν γλυτώσῃ ὅμως μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὶς ρασο-
φόρες βορβοροφάγες.

Καὶ αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του μικρὸ δὲν θάνῃ!

θυμιάζοντας τὸν τοπο... Τί λίμνες, τί βάλτοι, τί
γχερμενοί. Θεέ μου, τί ἡμορφὴ ποὺ εἶνε ἡ πα-
τρίδα μου.

Κι' ἔλλαψε.

—Αὐτὰ τὰ μέρη μονάχα τόπο πιάνουν!.. ἔλεγε ἀπο-
μέσα του ὁ Ἀνδρέας Ἀντρέιτς κοιτάζοντας γύρω
του καὶ μὴ νοιώθοντας τί εὗρισκε νὰ θαυμάζει ἢ
κόρη του.—Ὁφελος ἀπ' αὐτὰ ὅσο κι' ἀπὸ τὸ τρα-
γιο γάλα!

Καὶ αὐτὴ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε καὶ διψασμένη ρου-
ρούσε τὸν ἀέρα τῆς πατρίδας τῆς, σὰν νὰ ἐνοιωθῇ
πῶς λίγο ἀκόμη θ' ἀνέπνεε.

Ὁ Ἀντρέας Ἀντρέιτς κουνάει τὸ κεφάλι καὶ
γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴ σκληρὴ ἐνθύμηση ἀρχίζει γρή-
γορα, νὰ σταυροκοπιέται.

—Μνήσθητι, Κύριε, μουρμουρίζει, τῆς δούλης
σου ἀσώτου Μαρίας καὶ συγχώρεσε τὶς ἁμαρτίες...

Ἡ ἄσχημη λέξη βγαίνει καὶ πάλι ἀπ' τὰ
χείλη του. μ' αὐτὸς δὲν τὸ καταλαβαίνει ἐκεῖνο
ποὺ ριζώθηκε στὴν συνειδήσή του δὲν ξεριζώνεται
παρ' ὅτι δὲν τὸ βγάζει μὲ τίς συμβουλὲς τοῦ πάτερ-Γρη-
γόριου! Ἡ Μαριαδόνα ἀναστενάζει καὶ ἀπὸ ψιθυ-
ρίζει. Ὁ κουτσὸς Μίτσας σκέφτεται...

...Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς τὴν δούλην σου καὶ κατὰ-
ταξον αὐτὴν ἐν Παράδεισῳ. ὅπου γοροῦ τῶν Ἀγίων
Κύριε... βροντοφωνάζει ὁ ψάλτης, στηρίζοντας τὸ
πρόσωπο στὸ δεξί του χέρι. Ἕνας γαλάζιος καπνὸς
βγαίνει ἀπὸ τὸ θυμικτὸ καὶ λούζεται μέσα σὲ μιὰ
ἡλιακὴ ἀχτίνα, ποὺ φωτίζει τὴν πένθιμη, νεκρὴ
καὶ ἀδειανὴ ἐκκλησίαν. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν καπνὸν
αὐτὸν θαρρεῖ πῶς πετάει καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ τῆς
πεθαιμένης. Τὰ κυματάκια τοῦ καπνοῦ, ποὺ μισά-
ζουν σὰ μαλλάκια μικροῦ παιδιοῦ, γυρίζουν, γυρίζουν
ἀναβαίνοντας ψηλά κατὰ τὸ παράθυρο καὶ φαίνον-
ται σὰ νὰ ζητοῦν νὰ φύγουν, νὰ φύγουν μακριὰ
ἀπὸ τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο ποὺ γεμίζουν τὴν πτω-
χὴ, τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ ψυχὴ.

(Ἀπὸ τὸ Ρωσικόν).

Κ. Θ. ΜΑΝΤΖΙΩΡΙΔΗΣ

ΩΡΑΙΑ

δυνατά, ζωντανά, θαυμάσια, κεραυνοβόλα τὰ
ἄρθρα ποὺ τώρα καὶ δέκα μέρες δημοσιεύει
ἡ «Ἀκροπολις». Κανένας δὲν τὸ ἀρνείται. Μυ-
ρίζουν Γαβριηλίδη ἀπὸ χίλια μίλια. Κι' ὅταν
ὁ Γαβριηλίδης γράφει, κι' ἔχει μάλιστα καὶ τα-
νεύρα του, δὲν γράφει ἄρθρα, ἀλλὰ Πινδαρικές
ὠδὲς, ἀλλὰ σάτυρες τοῦ Γιουβενάλη, ἀλλ' ὅτι
διάβολος φαντασθεῖτε κι' ὅτι θέλετε.

Εἶναι ποιήματα, εἶναι φιλολογικὲς μελέτες,
εἶνε παιανες τὰ ἄρθρα του. Δὲν διαβάζονται
ἀλλὰ ρουφούνται. Δὲν συγκινοῦν, ἀλλὰ γρη-
τεροῦν, ἀλλὰ μεθύνουν, ἀλλὰ παρασύρουν τὸν
ἀναγνώστη συνειδήτῃ καὶ στὸν ἀποταμιωτὴ
κατηφόρα.

Νά, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἄρθρο τῆς περα-
σιμένης Δευτέρας, γεμάτο δύναμι καὶ ἀλήθεια
καὶ σαρκασμός:

«... Τώρα τοῦλάχιστον εἰς τὴν νεαν. Μα-
κεδονικὴν κρίσιν ἔχομεν τὸν Σουλτάνο, ὅστις
μάχεται ὑπὲρ ἡμῶν. Στράζουν οἱ Βούλγαροι;
Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Σουλτάνος... Ἀπειλεῖται ἡ
Μακεδονία; Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Χαμίτ! Ἀ-
πειλεῖται καὶ ἡ Θράκη; Θά φρονίσῃ ὁ Σουλ-
τάνος! Ἡμεῖς; Ἐ! θὰ κάνουμε τὸ μέρος
μας. Θά διοργανώσωμεν Πανελλήνιον Σულ-
ληγῆριον! Δὲν εἰμεθα σύμμαχοι; Πρέπει καὶ
ἡμεῖς νὰ καταβάλλωμεν τὰ ἀναγκαῖοντα κε-
φάλαιά μας. Τὰ δικὰ μας κεφάλαια εἶνε οἱ ἡ-
γοί. Δὲν εἰμεθα ἀπογονοὶ τοῦ Περικλέους καὶ
τοῦ Δημοσθένους; Οἱ Τούρκοι πολεμοῦν. Χύ-
νουν τὸ αἷμά τους. Καὶ ἡμεῖς, μιλάμε. Χύ-
νουμε τὰ σάλια μας. Ἕνα τους κ' ἕνα μας».

Αὐτὰ, τὰ καλὰ τῶν ἀρθρῶν. Ὑπάρχει ὁ-
μως μέσα σ' αὐτὰ κρυμμένο καὶ τὸ κακὸ καὶ
τὸ ψυχρὸ τους καὶ τὸ ἀνάποδόν τους. Καὶ τοῦτο
εἶναι ἡ βάσις τους, ἡ ψεύτικη καὶ ἡ ὀλίγη
μπεχλιβάνικη.

Φαντασθεῖτε, ὅτι τὰ ὠραῖα αὐτὰ ἄρθρα
γράφονται, γιὰ νὰ ποδίσῃ τῇ πῶς τὸ Πα-
λάτι πολεμάει τὸν κ. Δηλιγιάννη, καὶ πῶς πρέ-
πει νὰ ξανασηκωθῇ ἡ Μπαρμπάσαινα γιὰ νὰ
μᾶς ξανάλθῃ ὁ κ. Θεόδωρος στὴν Ἀρχή.

Ὁ κ. Γαβριηλίδης, τέρνιζομαστε μὲ τὰ
δύο μας χέρια ἀπάνω στὴ φωτιά, δὲν πιστεύει
τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ γράφει. Διχῶς ἄλλο δέ,
γιὰ νὰ γράφῃ τόσο δυνατὰ θὰ φανταζεταί
πῶς πολεμάει τὸν κ. Θεόδωρον καὶ τὴ συμμο-
ρίαν του.

Ἀλλοιῶτα δὲν ἐξηγεῖται τὸ παράξενο
καὶ τὸ ἀνάποδο αὐτὸ φαινόμενο.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ἀπὸ τὴ πρώτη παραστάσι τοῦ «Τρίτου» τοῦ κ. Γ. Εὐνο-
πούλου:

—Ὁ γὰρ γράψῃς τίποτε γιὰ τὸν «Τρίτον»;

—Τί λές, ἀδελφέ; Αὐτὸ ἔλειψε τώρα, νὰρχίσουμε
νὰ κρίνουμε καὶ τὸν Ἰψὲν!...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

“ΩΡΕΣ,”

Ποιλοῦνται δραχμὲς 3 στὰ βιβλιο-
πωλεῖα τῆς ΕΣΤΙΑΣ, ΜΠΕΚ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ-
ΔΑΚΗ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Θεατρολόγιον. Δὲ συμπρωνοῦμε μαζὶ σὰς. Οἱ
«Ἐρωτευμένοι» τοῦ Γολδόνη ἔπρεπε νὰ παίζονταν τὴν
παλιὰ μετάφρασι ποὺ παίζονταν, μὲ τὰ ὀσπύτια καὶ τὰ
ὀψάρια καὶ τὸν μακελλάριον, γιὰ νὰ ἔχουν ἕξον ἀπὸ τὴν
κωμικὴν τους ἀξίαν, καὶ μιὰ ἄλλη ὀξία καθαρῶς γλωσσο-
λογικῇ. Μὰς δείχνουν πῶς ἐγραφόταν ἡ γλώσσα πρὶν
ἐκείνῳ πρώτῳ χρόνῳ, γιὰτὶ τὸς εἶνε κ' ἡ ἡλικία τῆς
μεταφράσεως καὶ πότες λέξεις καὶ φράσεις ἀνέκδοταν ν'
ἀπορροῦν τὴν ἀπαιτήσασαν φθορὰ καὶ νὰ ζήσουν ἴσα μὲ
τίς ἡμέρες μας. Αὐτὸ ὁμοῦ μὲ πῶς ἐπιδίδοντο κ' ἡ Ν.
Σκηρὴ ποὺ ἐπιμένει νὰ παίζῃ τὴν παλιὰ μετάφρασι τοῦ
Ἰωάννου Καρατζά. —κ. Νικ. Καλ. Τὸ πρῶτον βιβλίον τοῦ
«Ναυαγίου» τὸ δημοσίευσε ὁ Νίτς, ἀπὸ 1883 καὶ
ἀπὸ 1885 εἶχε τιμωρῶσαι τὴν δημοσίευσιν τῶν τεσσάρων
βιβλίων. Τὸ ἀτὰρ λέγει Ζηροκ-ὀύστρας τὸ ἐξακμήριον
ὁ ἴδιος ὡς βιβλίον ἁγία ὄρους καὶ γιὰ κανένα, ἀπὸ τοῦ
λέει ὁ ἴδιος πάλι μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν ποὺ χαρίζει ἡ αἰ-
σθησις τῆς ὑπεράχης: «Ἔδωκα στὴν ἀνθρωπότητα τὸ
βαρύτερον βιβλίον ποὺ κατέχει, τὸ Ζηροκ-ὀύστρας μου». Γιὰ
τὸν Νίτσε ἔχουν γράβῃ ἀπὸ τοῦ δικούς μας, ὁ κ. Παύ-
λος Νυρβάνος «Ἡ φιλοσοφία τοῦ Νίτσε», στὸ περιοδικόν
«Τέχνη», ὁ ἀσκητὴς Γιάννης Καμπύσης στὸ «Περσικόν
μας» τοῦος Β' σελ. 74 μιὰ θαυμάσιαν μελέτη γι' αὐτὸν καὶ
γιὰ τὸ ἔργον του, καὶ ὁ ἴδιος πάλι σ' ἕνα σύντομον ἀλλὰ
χαρακτηριστικῶτα πρόλογον στὸς «Διθυράμβους τοῦ
Διονύσου» (1900). Ἡ ἐπιθυμία μας ἦταν, γράβῃ ὁ Καμ-
πύσης στὸν πρόλογον τῶν «Διθυράμβων» νὰ μπορούσε νὰ
δημοσιεύῃ ὁ «Ναυαγίου» ὅμως ἀπὸ τέτοια ἐπιχείρησις
δὲν εἶν' εὐκόλῃ τοῦλάχιστον τώρα... Οἱ «Διονύσου Διθυ-
ράμβους» εἶνε τὸν ἐπὶ λόγος τοῦ ἐστὶ μιλῶντος ὁ «Ναυαγίου-
στρας». Ὁ «Ναυαγίου» ὅς πᾶσι τρία ἢ τέσσαρα
ἀκόμη φύλλα τοῦ «Νουμά» κ' ἀμείωτος ὅπως ἐπ' αὐτὸν
θὰ πᾶς ὁποῦν τὸν «Κρίτων» τοῦ Πλάτωνος. —Σύμφωνοι
καὶ μεῖς μαζὶ σὰς, κύρ Γιάννη. Στὸν «Νουμά» θὰ βά-
ζουμε δύο ἐπιφυλλίδες πάντοτε. Ἡ μιὰ θάνα καθαρῶς φι-
λολογικῇ, κ' ἡ ἄλλη ἀπὸς ἐλαφρότερη γιὰ τὸν πολὺ
ἀσκητὴ. Τὰ ἀσκήματα τοῦ κυρ Γιάννη, τὰ ὅποια τόσος ὅς
ἀσκητὴν εἶνε τὸ δεύτερον διήγημα μιὰς ἀσκητῆρος σεῖρας τὴν
ὁποῖον μᾶς ὑποστήθηκε ὁ συνεργάτης μας κ. Judas Bigrani
πῶς θὰ μᾶς εἴσῃ. Τὸ πρῶτον διήγημα τῆς σεῖρας αὐτῆς
ἦταν οἱ «Ἐρωτες τοῦ Καπετάνιου». Τ' ἄλλα θὰ τὰ μά-
θετε ὅταν εἶνε καιρὸς. —κ. Θ. Μαυρ. Ἐπελπίσας Συνέ-
χειαν δὲν ὑπάρχει. Ὁ γὰρ γράβουμε διὰ τοῦ φίλου Ἀπ.
Ἀπ. γιὰ νὰ σὰς ἐνυμνήσωμε καὶ γιὰ νὰ σὰς διαβιβά-
σωμε καὶ τὰ συγχαρητήρια πολλῶν ἀπὸ τοὺς ἐδῶ λογίους,
οἱ ὅποιοι ἂ ἐδοῦσαν ὁσιότατα. —κ. Σ. Βαρκ. Λίγη
ὕπουλὴ καὶ ἡ τὸ μέγεθος. Στὸ ἄλλο φύλλον τελειώνουν
«Τὴν ἀποκαλυπτικὴν τὴν λογίον μας» καὶ θὰ γίνουν τ'
ἀποκαλυπτικὰ τοῦ κ. Περικλῆ Δ. Παισιόπουλου. Ἰσως δη-
μοσιεύσωμε καὶ τὴν εἰκόνα του γιὰ νὰ τὸν παραδώσωμε
στὸ κοινὸν ἀνάθεμα. Ἀμείωτος ὅπως ἀπὸ ἀποκαλυπτικῆς
ἐκτέλεσις ἡ δημοσίευσίς μας μελέτης φιλολογικῆς τοῦ
συνεργάτου μας κ. Ἀλ. Παναγιῇ «οἱ Μαλλιαροί». —κ.
Σ. Σταλ. Καὶ τὰ δύο καλὰ. Θὰ δημοσιεύσωμεν. —κ. Γ.
Σταμ. Μὴ τὰ ρωτᾷς γιὰτὶ δὲν ἐγράψαμε! [Ἰσως τανύ-
την ἐξιδιώκεται κατορθώθῃ. Γιὰ τὸ ἄθροισμα εὐχαριστοῦ.

—κ. Δ. Πατροκλάκινον καὶ Π. Στεφανιδίου. Καλ-
κῶντων. Ἐλάβαμε τὶς συνδέσεις. Σὰς ἐνυμνήσωμε —κ.
Περ. Γιάνν. Τὸ ἐκάνοις: «Ἔτσι, γεια σου! Οἱ στή-
λες τοῦ «Νουμά» θὰ τοῦ εἶνε πάντα ἀνοίχτες. —Σ' ἔνα τα-
χτικὸ ἀναγνώστη μας. Ἐγχετε δίκαιον ὅταν μᾶς γράφετε
πῶς πρέπει κ' ἡμεῖς νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας καὶ νὰ
μὴ κοροϊφώμε στὸ λαϊκὸν τοῦ Κουβέρτου καὶ νὰ μὴ τὴν
περιμένουμε ὅλα ἀπὸ τὸ Βελιχρῶν. Μὰ στὴν εἰδικὴν περὶ-
σσειὰ ποὺ ἐννοοῦμε τὸ ὅτι κατηγόριον ποιητικῆς, δὲν ἦσαν
ἀρκετὰ νὰ κοιτᾷμε μονάχα ἐμῆς τὴν δουλειά, ἀλλὰ ἔπρεπε
νὰ τὴν κοιτάξῃ καὶ κάποιος ἄλλος. Βλέπετε, πῶς ἐδῶ δὲν
εἴμαστε σύμφωνοι. —κ. Ἀλεξάνδ. Γιὰ τὸν πρώτον, καλὰ
τὰ λέτε καὶ δίκαια. Ἀλλὰ γιὰ τὸν τελευταῖον, ὀλίγον
τακηνῶν. Γιὰ αὐτὸ μὲ ὅλη τὴν ἐπιθυμίαν ποὺ εἴχαμε νὰ
δημοσιεύσωμε ὁλόκληρον τὸ ἱεράκι σας, θανακωσθώμε
νὰ δημοσιεύσωμε στὸ ἄλλο φύλλον, μόνον τὸ μισό. Θὰ μᾶς
ἐπιτρέψετε; —δ. Εἰρ. Μεγ. Σὰς γράψαμε ἰδιαιτέρως.
Ἐχομε τόσα πράγματα νὰ συζητήσωμε! Ἐν ταῦταις
περιμένουμε πάντα τίποτε ἀπὸ τὰ καινούργια σας. —κ.
Ἀλπί. Δὲν μᾶς στέλνετε τίποτε ἄλλα γιὰ νὰ διαλέξωμε.
Μικρὰ ὅμως πάντοτε. Τὰ περιμένουμε. —κ. Φαίδωνα. Ἀ-
πὸ ἐπιμένετε, ἀναδημοσιεύσωμε τὰ λίγα λόγια ποὺ ἐδημο-
σιεύθησαν στὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ «Mercure de France»
γιὰ τὸ «Νουμά»: Tel le «Noumas» dirigé par le publi-
ciste Δ. Tanguopoulos, fondé dans le but d'encourager
principalement la jeunesse moderniste et progressiste,
écrit lui aussi presque entièrement en lang populaire,
est plein de vitalité. Ἡ εἰδησις αὐτὴ, σὰς ὁμολογοῦμεν, ὅτι
πολύ μᾶς ἐκολάκευε —Βαλέν Σταίν. Θὰ μὴ σὲ ἄλλο
φύλλον. Στέλνετέ μας ταχτικά.